

Η πολυσχιδής δράση του χαρισματούχου π. Ευσεβίου Γιαννακάκη (1910 - 19 Ιουνίου 1995)

[/ Πεμπτούσία](#)

-Μην τα δίνεις όλα, του έλεγαν μερικοί. Αδυνάτισες πολύ, θα πεθάνεις.

-Εμείς οι μεγάλοι αντέχουμε. Τα παιδιά έχουν ανάγκη, απαντούσε.

Στηρίζει με την προσευχή του, το λόγο και την έμπρακτη αγάπη του μικρούς και μεγάλους. Ήταν ο παρήγορος άγγελος των ταλαιπωρημένων εκείνων υπάρξεων, πού ο πόνος, η ορφάνια, η φτώχεια, η πείνα και το κρύο τους έσπρωχναν στην απόγνωση. Περισσότερο όμως συμπονεί τα παιδιά.

Με την ευλογία του Ηγουμένου ξεκινά ένα πλούσιο κατηχητικό έργο στην περιοχή. Πηγαινοέρχεται με τα πόδια από το Μοναστήρι στα Καλάβρυτα και στα γύρω χωριά και κάνει κατηχητικό στα παιδιά. Δεν ήταν όμως μόνο ο κατηχητής τους. Στο πρόσωπο του σεμνού ιερομόναχου τα απορφανισμένα εκείνα παιδιά βρήκαν τον πατέρα, τον αδελφό, το φίλο. Όλοι τους σήμερα με δάκρυα ευγνωμοσύνης μιλούν για τον π. Ευσέβιο, τον κατηχητή και προστάτη τους στα δύσκολα παιδικά τους χρόνια.

«Κατεβαίνει τακτικά στα Καλάβρυτα, μας παρηγορεί, σφουγγίζει τα δάκρυα του πόνου μας με τα λόγια της αγάπης του, γράφει ο κ. Δ. Αγιαννιτόπουλος, δάσκαλος και κατηχητόπουλο τότε του π. Ευσεβίου. Μαζεύει ιδιαίτερα τα παιδιά, πότε ανάμεσα στα ερείπια της πυρπολημένης εκκλησίας μας, πότε σε κάποιο ερημοκκλήσι, και προσπαθεί με τα λόγια του Θεού να μας απαλύνει τον πόνο, να μας δώσει λίγη ελπίδα και χαρά...

»Ο ζήλος του να μας προσφέρει περισσότερα, να μας δώσει περισσότερη χαρά, να μεγαλώσει μέσα μας την πίστη, πού είναι η «άγκυρα της ψυχής η ασφαλής και βεβαία» τον κάνει να πρωτοστατήσει το καλοκαίρι του 1946 να πάμε όλα τ' αγόρια των Καλαβρύτων από 10 έως 16 περίπου ετών σε κατασκήνωση.

»Στην κατασκήνωση ήταν ο στοργικός πατέρας όλων μας... Για πολλούς από μάς η κατασκήνωση εκείνη έβαλε τα θεμέλια και σφράγισε τη μετέπειτα ζωή μας».

Παράλληλα αυτά τα χρόνια φοιτούσε και στο Γυμνάσιο Καλαβρύτων. Λίγο αργότερα (από το 1948 έως το 1950) με τη δραστηριότητα και το ζήλο πού τον διέκριναν, έπαιξε πρωτεύοντα ρόλο στην ανοικοδόμηση της Μονής....

Το 1951, έρχεται στην Αθήνα να σπουδάσει στη Θεολογική Σχολή. Χάρη στο ταπεινό του ήθος κατόρθωσε να μη διαγραφεί από τη Μονή της μετανοίας του. Παρέμεινε μέχρι το τέλος της ζωής του Αγιολαυριώτης ιερομόναχος.

Το 1952 χειροτονείται Πρεσβύτερος στον ιερό ναό της Καπνικαρέας από τον Μητροπολίτη Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κυρό Αγαθόνικο.

Τον επόμενο κιόλας μήνα διορίζεται ως εφημέριος στο Ιπποκράτειο Νοσοκομείο Αθηνών, όπου, όπως ο ίδιος πίστευε, θα εργαζόταν μέχρι το τέλος των σπουδών του. Όμως ο Θεός είχε άλλα σχέδια γι' αυτόν. Τον προόριζε να γίνει παρηγοριά και στηριγμός των πονεμένων ανθρώπων στην Αθήνα, επί τρεις και πλέον δεκαετίες. Το ίδιο έτος ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών κυρός Θεόκλητος, τον έκανε Πνευματικό, και του απένειμε το οφφίκιο του αρχιμανδρίτου. Έκτοτε ασκούσε το επίπονο έργο της πνευματικής πατρότητας μέχρι το τέλος της ζωής του.

«...Αυτή η τοποθέτηση του στο Ιπποκράτειο δίνει το στίγμα του Γέροντα: Να αποβεί στύλος και εδραίωμα, παρηγοριά και ενίσχυση των πονεμένων ανθρώπων...

»Το έργο του μακαριστού Γέροντα στο Ιπποκράτειο είναι μοναδικό και ανεπανάληπτο. Τέτοια προσφορά στο θυσιαστήριο και στην εξομολόγηση δε συναντούμε εύκολα. Όσοι έτυχε να νοσηλευτούν στο Ιπποκράτειο σίγουρα θα ξεχάσουν κάποτε και τις νοσοκόμες πού τους υπηρέτησαν και τους γιατρούς πού τους θεράπευσαν. Τη γλυκεία μορφή του Γέροντα όμως κανένας ποτέ δε θα ξεχάσει. Αυτό το άκουσα από πολλούς...» γράφει ο π. Ευέλθων Οικονόμου στο άρθρο του «Αρχιμανδρίτης Ευσέβιος Γιαννακάκης».

Τριανταπέντε σχεδόν χρόνια έζησε μέσα στο νοσοκομείο ο π. Ευσέβιος σαν ασκητής. Ήταν ένα άνθος της ερήμου μέσα στον κόσμο. Για να βρίσκεται συνεχώς κοντά στους αρρώστους, προτίμησε να μένει μέσα στο νοσοκομείο, σε ένα πολύ μικρό δωμάτιο πού του παραχώρησαν στην ταράτσα του παλαιού κτιρίου. Ήταν φτωχό και απέριττο... ο εξοπλισμός του ένα σιδερένιο κρεβάτι, ένα κομοδίνο νοσοκομειακό κι ένα τραπεζάκι. Χωρίς καν βοηθητικό χώρο, χωρίς μόνωση, χωρίς θέρμανση.

Το φαγητό του όλα αυτά τα χρόνια ήταν νοσοκομειακό. Πολλές φορές έκλεινε η τραπεζαρία και έμενε νηστικός. Και όμως ποτέ δεν παραπονέθηκε. Τροφή για 'κείνον ήταν η ανακούφιση, η χαρά και η πνευματική ωφέλεια των ασθενών.

Με σπάνια συναίσθηση ευθύνης, με αυταπάρνηση και ένθεο ζήλο, δόθηκε στη διακονία των πονεμένων. Στόχος και διαρκής μέριμνά του ήταν η θεραπεία της ψυχής και του σώματος με τα σωστικά μέσα της θείας χάριτος: την προσευχή, το

λόγο του Θεού, τις ευχές της Εκκλησίας, και κυρίως τη συμμετοχή στη λατρευτική και Μυστηριακή ζωή. Διακαής πόθος του ήταν να εξομολογούνται και να κοινωνούν οι άρρωστοι. Επάνω σ' αυτό το χρέος θυσιαζόταν.

Την ανεκτίμητη προσφορά του στο νοσοκομείο εξαίρει ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ.κ. Αμβρόσιος:

«Ο π. Ευσέβιος ηνάλωσε εαυτόν, εργαζόμενος ως Εφημέριος μεγάλου Νοσοκομείου επί 24ώρου βάσεως! Ίσως είναι η μοναδική περίπτωση νοσοκομειακού ιερέως, ο οποίος έζησε όλα αυτά τα χρόνια της διακονίας του σ' ένα πολύ μικρό δωμάτιο μέσα στο Νοσοκομείο, δίπλα στους θαλάμους των ασθενών, πολύ κοντά όχι μόνο στον άρρωστο, αλλά και στον ιατρό και στο νοσηλευτικό προσωπικό. Ήμερα και νύκτα τα βογγητά των πονεμένων ήσαν η μόνιμη συντροφιά του. Αλλά συγχρόνως και το διαρκές ερέθισμα για εκτενείς δεήσεις, για αδιάλειπτη προσευχή και για μια αδιάκοπη προσφορά υπηρεσιών... Ζυμώθηκε με τον πόνο! Και αγάπησε τον πονεμένο!»

Εφάρμοζε την προσωπική ποιμαντική επικοινωνία με τους ασθενείς. Περνούσε καθημερινά από όλους τους θαλάμους, πλησίαζε τον κάθε άρρωστο και προσπαθούσε να τον βοηθήσει πνευματικά.

Είχε το χάρισμα της παρακλήσεως των ψυχών, της αγάπης και της διακρίσεως. Ήταν ο χαρισματούχος Πνευματικός. Διέβλεπε τον πνευματικό κόσμο των ασθενών και πολλές φορές μ' ένα του λόγο τους έφερνε σε μετάνοια. Οι άρρωστοι, ακόμη και οι πιο δύσκολοι, εξομολογούνταν -οί περισσότεροι για πρώτη φορά. Μόνο οι αιρετικοί δεν δέχονταν. Είναι χιλιάδες οι ψυχές που αναγεννήθηκαν κάτω από το πετραχήλι του Γέροντα όλα αυτά τα χρόνια. Και γύριζαν στα σπίτια τους νέοι άνθρωποι, ζώντας την εν Χριστώ ζωή, χάρη στην εργασία που έκανε ο π. Ευσέβιος στην ψυχή τους. Είτε έφυγαν έτοιμοι για τον Ουρανό.